

Am ascultat de Cuvântul lui Dumnezeu

Marturia fostului preot romano-catolic

Johannes Ramel

Încrederea în Iesus și în Cuvântul Său m-au adus pe calea pe care apropierea și călăuzirea Domnului m-au copleșit cu daruri. Se adeverește cuvântul: „*Fericit este omul... care are plăcere de Legea Domnului și meditează zi și noapte la Legea Sa... El izbutește în tot ce face*“ (Psalm 1:1-3).

Provin dintr-o familie de țărani catolici din sudul Austriei și am crescut în învățătura romano-catolică. La 16 ani am fost zguduit de o întrebare decisivă: „Care este sensul vieții tale, unde e locul tău în comunitatea oamenilor?“ Am simțit că aceasta este cea mai importantă problemă pentru mine. Voiam să aflu răspunsul. Am bănuțit imediat că numai Dumnezeu îmi putea da acest răspuns, de aceea m-am dus în camera mea, am îngenuncheat și m-am rugat: „Doamne, arată-mi care este intenția Ta cu mine. N-aș vrea să-mi irosesc viața“. Apoi am deschis Biblia și am început să citesc: „*Simon, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât ceilalți?*“ (Ioan 21:15).

Aceste cuvinte ale lui Iesus se potriveau situației mele și erau răspunsul Său pentru mine. Apropierea Sa, pe care o simțeam aproape fizic, mă uluia și mă ferecea totodată. Pentru prima dată în viață am simțit că Dumnezeu mi Se adresează într-un fel cum știam numai din mărturia biblică. Am observat că El mi S-a revelat și mi-a dat indicații pentru viață. Mi-am dat seama că îmi luase viața în mâini și că mă va călăuzi. Acum Îi aparțineam Lui și, în felul acesta, mă aflam sub ocrotirea Lui plină de iubire. Pe acest fundal îmi puneam întrebarea privitor la iubirea mea față de El. El nu cerea din partea mea per-formanțe mari care să mă depășească. Era vorba numai și numai de disponibilitatea mea pentru El.

Departe de fața Domnului

Ca trezit dintr-o altă lume, gândurile nu-mi dădeau pace. În felul acesta, atenția mi-a fost distrasă de la Iesus, iar eu am rămas singur cu cugetările mele. Din cele trăite până atunci am tras concluzia că trebuie să devin preot. Nu mi-era ușor să mă gândesc la așa ceva. Mă temeam de studiu, de singu-rătatea celibatului, care este o condiție pusă de Biserica catolică. Dar totul a început să se urnească din loc. Am pășit pe această cale intrând în școala secundară cu durată redusă din orașul Horn și apoi în seminarul de preoți din St. Polten.

Tot mereu gândeam în felul acesta: „Trebuie să faci ceva din tine, să-ți faci o carieră, pe care să avansezi“. În acest timp, Domnul nu mai putea practic să vorbească inimii mele, nu mai avea niciun acces la gândurile mele cele mai intime. Îmi luasem din nou viața în propriile mâini. Prețul plătit pentru aceasta era izolare profundă și de Iesus. Când mă rugam, nu mai primeam cuvinte vii ca la început.

În 29 iunie 1963, de sărbătoarea sfinților Petru și Paul, am fost ordinar preot. În activitatea mea de preot la Golling an der Erlauf în Austria mi-am pregătit colaboratori pentru multele domenii de activitate. Am împodobit biserica și am construit un centru

și o casă parohială. A crescut prestigiul acestei parohii, și o dată cu ea și aprecierea dată preotului între oameni.

Îl caut pe Domnul

Odată cu trecerea anilor am căutat iarăși liniștea, și a revenit întrebarea de la început: „Care este intenția lui Dumnezeu cu tine?” Multe lucruri și-au pierdut din atracție. „Oare ceea ce am făcut până acum are trăinicie?” Paul spune: „*Nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care este pusă, care e Iesus Cristos*”.

Și cu ce construiesc eu? „*Și focul va verifica lucrarea fiecăruia. Dacă lucrarea cuiva pe care a făcut-o pe temelie rămâne, el va primi răsplată*” (1. Corinteni 3:11-14). Iar Iesus spune: „*Despărțiți de Mine nu puteți face nimic*” (Ioan 15:5). Paul recunoaște: „*Vorbirea și predicarea mea n-au constatat în cuvintele înduplecătoare ale înțelepciunii omenești, ci în demonstrația Spiritului și puterii, pentru ca credința voastră să nu se bazeze pe înțelepciunea omenească, ci pe puterea lui Dumnezeu*” (1. Corinteni 2:4-5).

Mie îmi lipsea această putere a lui Dumnezeu, puterea Spiritului Sfânt. În mai 1976 am luat nerăbdător parte la un seminar despre efectele Spiritului Sfânt. M-am bucurat de vigoarea rugăciunilor și de faptul că erau rostite din inimă. Și, spre uimirea mea, am fost tot mai sigur că promisiunile lui Dumnezeu pentru viața mea îmi indicau direcția pe care trebuia s-o urmez. Inima mi-era plină de pace și bucurie.

Îl primesc pe Iesus

Cheia acestei realități descoperite de curând era: Trebuie să-L primești pe Iesus. Dar întrebarea mea era: „Cum anume? N-am făcut deja lucrul acesta în sacramele?” Spre mirarea mea, n-am găsit în Scriptură nicio indicație privind sacramele, decât faptul că trebuie să-L primim pe Iesus prin credință: „*Dar tuturor celor care L-au primit le-a dat puterea de a deveni copii ai lui Dumnezeu, celor care cred în Numele Său*” (Ioan 1:12). Am luat această decizie a credinței într-o rugăciune personală.

Acum Îl primisem pe Iesus Cristos așa cum voise El de la început s-o fac. Apropierea Sa aducătoare de pace era acum în mine. Încrederea mea se bazează pe El și pe Cuvântul Său. Iar când mi se întâmplă să nu ascult șoapta Spiritului Său, pot numaidecât să mă las corectat de El și să-mi mărturisesc greșeala înaintea Lui: „*Dar dacă ne mărturisim păcatele, El este fidel și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire*” (1. Ioan 1:9). Cristos este Avocatul meu la Tatăl.

Urechea unui discipol

Ascultarea mea față de Cuvântul lui Dumnezeu a crescut tot mai mult. El a devenit etalonul final pentru viața mea de credință. M-a durut când mi-am dat seama că accesul propriu-zis la salvarea prin Iesus Cristos a fost astupat de-a lungul secolelor prin faptul că Biserica a oferit o cale greșită de salvare prin botezul sugarilor. Încă în timp ce eram preot m-am lăsat botezat de un evanghelist care a făcut un popas la mine în timpul călătoriei sale prin țară.

Și închinarea la sfinți este o ascundere sau mascare a adresării directe către Dumnezeu. Sfinților li se dă uneori o cinste care I se cuvine numai lui Dumne-zeu. Noi stăm sub ocrotirea Celui Preaînalt, nu sub cea a sfinților.

Iesus este Calea la Tatăl, nu Maria o cale la Dumnezeu. În Epistola către Evrei, Iesus e prezentat ca *singurul* Preot după sistemul lui Melchisedec. El a fost oferit ca sacrificiu o *singură* dată, ca să înlăture păcatele multora. Cum puteam eu ca preot să reînnoiesc acest sacrificiu unic de ispășire al lui Iesus și să-l ofer altora?

Prin sacramele, oamenii sunt amăgiți să se încreadă în mijlocirea omului, în loc să facă apel plini de credință la Iesus. „*Dacă Îl mărturisești cu gura ta pe Iesus ca Domn și crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți, vei fi salvat. Căci cu inima se crede spre a fi îndreptățit și cu gura se mărturisește spre a fi salvat*“ (Romani 10:9-10).

Căile Domnului

Deoarece în această chestiune centrală a salvării n-am putut găsi în tradiția bisericească sinceritate și nici îndrumare spre Cuvântul lui Dumnezeu, am fost nevoit, ca urmare a ascultării credinței, să părăsesc comunitatea Bisericii catolice. În 4.11.1985 am ieșit din Biserică. Făcând lucrul acesta, n-am ieșit din Biserica Domnului, ci dintr-o confesiune sau denominațiune indusă în eroare. După ce episcopul a auzit că pun sub semnul întrebării botezul copiilor și preoția, a trebuit să mă suspende din funcție.

La vârsta de 48 de ani am început să-mi câștig existența făcând contracte pentru construirea de locuințe, iar mai târziu am primit ajutor social. A fost un drum plin de înjosire și punere la încercare. Întrebarea lui Iesus: „Mă iubești tu mai mult ca ceilalți?“ a devenit în această perioadă deosebit de actuală în toată amplexarea ei. Și numai pentru că știam în Cine îmi pusesem încrederea și Cui Îi dăruisem ascultarea mea am putut tot mereu să mă decid pentru Cuvântul lui Dumnezeu.

După un an m-am căsătorit cu Elsa la oficiul stării civile, și în prezența fraților de credință ne-am pus căsnicia sub conducerea lui Iesus. Citim împreună Sfinta Scriptură și căutăm în rugăciune călăuzirea Domnului.

De atunci întâlnesc tot mai mulți frați și surori în Domnul care, ca și mine, au luat o decizie clară a credinței și au găsit cheia spre Regatul [Împărăția] lui Dumnezeu: credința vie în Domnul Iesus Cristos Cel înviat.

Ne strângem împreună în case și locuințe și avem comuniune pe baza deciziei noastre libere de credință, Îl laudăm pe Dumnezeu și ne ținem ferm de învățătura apostolilor în Scriptură, de rugăciuni așa cum ne sunt puse pe inimă și de frângerea pâinii la Cina Domnului. Acceptându-ne unul pe altul, ne îndreptăm încrezători spre viitor, știind că Domnul vrea să-Și edifice și astăzi Biserica Sa.

După pensionarea sa, Johannes Ramel și-a expus modul în care a ajuns la credința vie și salvatoare în Iesus Cristos într-o carte intitulată *Der Aufbruch eines Pfarrers aus der röm.-kath. Kirche* (Ieșirea unui preot din Biserica Romano-catolică), care a apărut în Editura proprie și are 113 pagini.

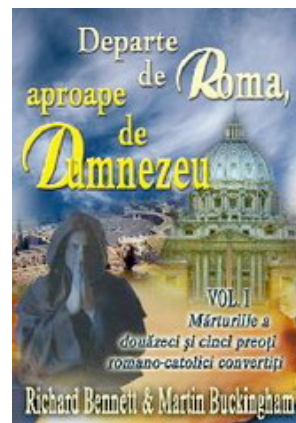
După cum scriu o serie de cititori, această carte i-a ajutat deja pe mai mulți să găsească la rândul lor credința salvatoare în Iesus și să-și pună viața în rânduială în lumina Cuvântului lui Dumnezeu.

(Traducător: Olimpiu S. Cosma)

Aceasta marturie este preluata din cartea
Departe de Roma, aproape de Dumnezeu - Volum I
Richard Bennett / Martin Buckingham, editori

Marturiile a 25 de preoti romano-catolici convertiti

Vol. I
Format A5
188 pag.

Ea se poate obtine direct de la editura:

AGAPE
str. Podului nr. 8
Fagaras/BV, 505200
ROMÂNIA

www.edituraagape.ro

sau in librariile crestine din toata tara.

Iar in Elveția de la:

CLKV
Hochstrasse 180
CH-8330 Pfäffikon ZH
ELVEȚIA

kontakt@clkv.ch
www.clkv.ch